

ת שדמו למעמקי התופת. בין סלעים שהפיצו חום כתנורים. עקשנות גאה המשך הטור בדרכו, עד מטרתו. בעמודים סר דן מרגלית, כתב "העולם הזה" שהזמן כעתונאי יחיד מארגני מיבצע זה, את רשמיו ממסע-התלאות המפרך -

השמיש

"שמש עולה, יורד גם הליל / רק הליצן עוודו צוהל", מפזמת נטע הטהנת בין שני ניה ביצה קשה.

הליצן לא מענין אותי. אני עסוק עתה בשאלה המלטית מובהקת: להיות עם הסני דלים או בלעדיהם. מוטי משכנע אותי דוקא לנעול אותם. אם יקרעו הוא יתן לי את שלו. וילך יחף. הכל על אחריותו.

★ ★ ★

נילי רוצה בראש

עוזבים את יורקעם. חסקין, חתיק המסעות, הולך ראשון. נילי בן-צבי, אחת הבלונדיניות הבודדות המשתתפות ב"טיול, מתעקשת ללכת לפניו. השמש שור לחת אלינו כמה קרניים חמות לנסיון.

עיקול ראשון שמאלה. השביל מתפתל סביב הגבעה. אני מוצא את עצמי ליד מוטי, שברח מיגאל, כדי לא לסחוב על גבו רובה. (הוא טיפוס מוזר: מוכן לסחוב על הגב שני תרמילים נוספים של שתי בנות מתי פגרות, או לרוץ לפני הטור כדי להביא מזוודה מלאת מים. אך יחד עם זה אין הצבר מכפר-וארבורג, בנו של הטייר הכפרי, שלומד בבית-ספר אורט ברחובות, מוכן לסחוב רובה או לתת למישהו אחר לשתות מן המימיה שלו.)

אנחנו צועדים עדיין בשביל. מרחוק מתי נשאים חודי-סלעים הסוגרים על פתח ה"ואדי מלמעלה. צבעם שחור.

"צלם!" צועק לי מוטי, המפנה את פניו ימינה. "תראה איזה שכבות גהדרות של סלעים!"

אני מביט ולא מעז לצלם. נדמה לי כי בכל רגע אני עתיד להתגלגל למדרון. שכיבות הסלע נראות בבירור. כל שיכבה מונחת בקו ישר על קדמותה, כמו סנדוויץ של חמש פרוסות לחם.

לעשן, למלא כבר בסעה מוקד זיכרת הטיגרות היומית שלו. כי בחור שחי על עקרונות: אינו עת הליכה.

האדיבים מזרזים אותנו לעלות ירית. הם רוצים לגמור את כל ולהיפטר מאיתנו. אישם באחד המוליכים לואדי יורקעם הם הכביש החדש לאילת, נשארם

וכלים. "אומר חסקין באדישות, פסאות בשר שהשאר פה עוד דם. "יש לכם עשרים רגע. תקחו את התרמילים, תשאירו חלק ממנו ל המימיה. אנחנו עוד נפגוש אותן

משיאר שום דבר. יחד עם אריה רוצה לסחוב את כל האוכל "מה שבטוח בטוח", הוא פוסק. אוכל בתרמילי, אני מרגיש את כמו אחד שיש לו ביטוח-חיים "טוח."

יש דעות אחרות בנידון. היא פס על כל הצוקים החדים שבסי בד למצוא איזה ארגו, כדי להשי ת הפציה. כך חושבות גם שאר מבאר-טוביה.

טיילים שאינם מתעניינים בהוראות מתוך אדישות. בשבילם העיקר כזה הוא אידו איתן, גבר רחבי זמחה לבעיות החקלאות הישר המתנגדים המושבעים לסוכסדיה

גם אהוד ("אודי") בצר מבית שר הופעתו ערב קודם במכונת הקפיצה כמה מן הבנות משמי

אחרונות לקראת המסע הרגלי.

"צלם!" אני מנסה להעביר את הוראתו של מוטי לגייני הנמצא מאחורי. "אני מומחה כמון לצילום דברים מן הסוג הזה!" אבל גם הוא מצהיר שאינו מספיק מקצועי כדי לעשות זאת. מן הסתם הבין כי אני פחדן לא פחות גדול ממנו.

ההליכה בשביל הצר משתיקה כמעט את כל השיחות. חסקין מנסה לשיר משהו על קפה הפוך, אך זה לא הולך לו. רק נילי ואילנה קרחת מהלכות כאילו הן נוסעות על סקטים ברחוב דיונוף. בקושי אפשר לראות אותן.

(אילנה הולכת עם מכנסים קצרים, שדרי כן מתגלה זוג רגליים לבנות ושוריות ב" מידה בלתי מוגזמת. נילי היא נראות כמו משלחת גיאולוגית מודעת, המנסה להקדים את המחנה הנע אחריהן.)

★ ★ ★

חסקין מצא לו זמן

נעצרים. למטה מדרון תלול. לאיש לא ברור איך נרד. מול גדול שלא התחלנו לצעוד בלילה. כולם נצמדים אל הגבי עת. חסקין מציע להוריד את התרמילים. איש אינו מעז. פחד-מוות להסיט את הגוף כמה סנטימטרים בכיוון אל המדרון, כדי לשחרר את התרמיל השבוי בין הגב וה"גבעה.

חסקין מתחיל להסביר משהו על גיאור לוגיה. תקופת האיאווקן. רוב הנוכחים בקי"א, אבל אין זה הזמן המתאים. יגאל בן הצפ, יליד כרבי"ל, מנסה משהו אחר:

אנחנו נמצאים בנאקב אליהוד, או כפי ש" קוראים למקום הזה: מעלה פלמי"ח. "פה פרץ הפלמי"ח דרך בעזרת פטישים בשנת 1943, הוא מסביר ותר בעיניו אחרי מקום נוח לרדת אל התאדות ללא תקלות. "רגע - לא, בשנת 1944!"

"יש לך אולי סחורה אחרת למכור?" ש" אל מישהו בלחש. "פה השמש מתחילה לה" יות אימה והפחד עוד יותר איום, וזה מספר לנו על ימי הביניים!"

מוטי ניגש לעניינים. הוא בודק שלוש יתדות ברזל התקועות בפיסגת הגבעה בצור רת משולש שזה-צלעות, סובלות כבר לפ" הות עשר שנים ממזג-האוויר הקפריזי של הנגב. בתנועות המירות הוא כורך סביבו חבל עבה. יגאל מנסה אותו, ממליץ על חזקו.

לאט לאט משתחררים מן הפחד, מסירים את התרמילים. אני מוצא את עצמי בין השמרנים, שאינם מעיזים להוריד את תרמיליהם.

★ ★ ★

לרותי יש הצעה

מוטי כבר למטה. הוא תפס עמדה בקצה הסלע, מסדר בשורה את הילקור טים הנזקים אליו מן השביל. יגאל, ליד החבל, נותן עידוד פסיכולוגי לכל היורדים. שתי הראשונות הן נילי ואילנה. אני מש" קיף אל נילי מלמעלה. גבה דבוק אל הסלע החלק. אי-אפשר לראות את פניה. הגוף נטוי קצת לאחור. היא מקפלת את רגליה,

בשטח. רק לבודדים נשארו עדיין מים במימות. שרה נגב (מימין) גמעה את שארית מימיה במנוחה האחרונה, לפני שהגיעו המים. יתר המטיילים ניסו להירדם. אחרים, כמו אהוד בצר (במרכז), הורידו את נעליהם, נשארו בסנדלים.

מטיילים, שנשארו כן בשעת המנוחה השדופים הפזורים